SUSJ

2
2017

Savolaisen osakunnan hännänkannattaja
Perustettu vuonna 1946

17

14

11

5

TARTU
28

Sisältö

4 Pääkirjoitus - Ihana kamala syksy
5 Kuraattorj
7 Biohakkerointi- mitä se on?
9 Sennuhallituslaisen palsta - Lukijakilpailu: Tunnista sennu!
11 Maakuntasihteerin palsta
14 Tervisrapsa
17 Kaksi kirjettä Provinssista
20 10+1 ei-vaihtoehtoista faktaa SOSSusta, joita et ehkä vielä tähän mennessä tiennyt
21 Kasvantaviärät leuat kuvina
22 Afrikka- tutkittavana moninainen maanosa
25 Seniorisihteerin terveiset
26 Sepsis, praksis, synopsis
27 Syksyn HYY-kuulumiset
28 Kanadassa osakuntaa edustamassa
31 Osakuntauutiset

SUSJ. Helsingin yliopiston Savolaisen Osakunnan tiedotuslehti. Perustettu vuonna 1946.
Julkaisija: Savolainen Osakunta, Mannerheimintie 5 A ylin krs., 00100 Helsinki.
Painos 500 kpl. Painatus Painosalama 2017. Susj-lehti ilmestyy 2 kertaa vuodessa.
Lehti saa HYY:n järjestölehtitukea.

Päätoimittaja:
Laura Takkunen
laura.takkunen@helsinki.fi

Kuvitus:
Oskari Wäänänen

Kieliasun tarkistus:
Laura Takkunen

Kirjoittajat:
Laura Takkunen, Annamari Oittinen, Enni Vainio, Matias Koponen, Ville Nenonen, Pekka Torvinen, Tuuli Malve, Anna-Maria Dumell, Teppo Hakkarainen, Siiri Kuittinen, Linnea Kiukka, Jukka Parviainen, Arto Niemi, Ville-Pekka Vainio

Kannen kuva:
Ville Nenonen

Taitto:
Iida Hämäläinen

Ihana kamala syksy

Teksti: Laura Takkunen

SE ALKAA VIEHKEÄSTI JA VIATTOMASTI. Ilma viilenee, ja syysvaatteet ilmaantuvat kauppoihin. Lehdet värjääntyvät kauniin värikkäiksi. Ne kehystävät maisemat ja houkuttelevat vaeltamaan yhä syvemmälle metsään. Sieltä kulkija löytää lisää värejä. Punaisia puolukoita ja monenkirjavia sieniä kotiin viemisiksi. Kunhan ei ota sitä yhtä valkoista.

Sataa harva se päivä. Niin usein, että aurinkoisista päivistä voi vain iloita. Ne päästävät väriloiston täysiin oikeuksiinsa. Eivätkä sadekuurotkaan haittaa, kun on varustautunut varjolla ja kumikengillä. Ehkä näyttävällä sadetakilla. Kauneinta on sateen jälkeinen huntu, joka tekee maailmasta hetkeksi hieman puhtaamman paikan. Raikkaan hengittää, sellaisen, jossa on hieman salamyhkäisyyttä jäljellä.

Lehdet putoavat puusta. Ne liimaantuvat kiinni katuun, ja jonkun mummo liukastuu. Ne murskaantuvat rautiovaunujen alla, ja joku myöhästyy töistä. Puut kaljuuntuvat. Ne ovat vetäytyneet talviunille kuin muumit.

Vuoden ankein päivä on syyspäivätasauksen jälkeinen maanantai. Kun päivän työt ovat ohi, vastassa on pimeys. Kaupungissa meillä on sentään katuvalot lohduttamassa. Maaseudulla illat ovat mustia kuin pimiössä olisi.

"Kaupungissa meillä on sentään katuvalot lohduttamassa. Maaseudulla illat ovat mustia kuin pimiössä olisi."

Kaikki ulkona olemisen arvoinen aika on mennyt sisällä. Ei oikein jaksaisi tai huvittaisi tehdä mitään.

Yksi sadasta sairastuu kaamosmasennukseen. 10-30% väestöstä kärsii lievemmästä oireilusta. Vaikka pitäisi painaa täysillä, tuntuu siltä että haluaisi vain vetäytyä peiton alle. Aamulla ei jaksaisi herätä.

Apu voi löytyä pienistä myönnytyksistä. Sohvannurkkaan käpertymisestä teen ja hyvän kirjan kanssa. Enemmän aikaa heräämiselle aamuisin, kirkkaan lampun valossa kenties.

Kaltaisiani joulufaneja voi auttaa fiilistely siitä, että jouluun ei ole enää kuin pari kuukautta. Kulkuset hetkeksi soimaan ja lahjalista tulille, niin heti on parempi olo.

Ajan myötä pimeyteen tottuu. Syksy vaihtuu hiljalleen talveksi. Lumihiutaleiden leijaillessa hiljaa taivaalta nousee voittajafiilis. Taas selvitty yhdestä. Ja kohta päivät alkavat kasvaa pidemmiksi.

Rakkaat SavOlaiset!

Teksti ja kuvat: Annamari Oittinen

VIIMEISEN SUSJ-LEHDEN KURAATTORINPALSTAN synnytystuskani nousivat todella korkeiksi, sillä kirjoitetut sanat eivät täysin riitä kuvaamaan tunteitani osakuntaa kohtaan. Muutamat kuvat kuraattorin kaudeltani siivittäköön lehden lukijoille niitä ilon hetkiä, joita olen pian 2 vuoden aikana saanut kokea.
****

Osakunnalla työt tehdään yhdessä ja lopputuloksista nautitaan yhdessä. Neuvostonvaihtokaronkassa tammikuussa 2017 purimme vuoden 2016 mietteitä ja suunnittelimme uutta!

Niiden kokouksien yhteislukumäärä, joita olen kaudellani johtanut tai joihin olen osakunnalla osallistunut, pyörii noin sadan paikkeilla. Parhaiten mieleen ovat monella muullakin varmasti jääneet ne kokoukset, joissa hyväksyimme SavOn uudet säännöt. Niitä kokouksia tulikin lopulta hieman useampi…

Vuonna 2016 perustimme kauan suunnitellun Itäsuomalaisen valtuuskunnan yhdessä itäisten ystäviemme kanssa. Tiivis yhteistyö muiden osakuntien kanssa on luonut uusia mahdollisuuksia ja paljon hauskoja, villejä hetkiä!

#somekuraattori intoutui välillä monin tavoin Savolaisen osakunnan viestinnän kehittämisestä. Tärkeintä on silti aina ollut se, että luomme yhdessä opiskelijoille hyvää arkea ja juhlaa.

Aina ei osakuntaa edustaessaan ollut edustavin olo, mutta aina se on ollut ilo!

Vuoden 2017 suurimmat puristukset ovat ehdottomasti olleet remonttimuutot ja kaikki muu järjestely sen ympärillä. Uuden ylioppilastalon kuudennen kerroksen väki toteutti muutot niin suurella panostuksella, että meistä voi olla vain ylpeä!

Kiitos jokaiselle osakuntalaisille jokaisesta hupsusta hetkestä <3.

Biohakkerointi – mitä se on?

Teksti: Enni Vainio
Kuvat: Pixabay.com

JOS ET OLE AIKAISEMMIN KUULLUT SANAA "BIOHAKKEROINTI" (engl. biohacking), saattaa heräävä mielikuva olla jotakin seuraavista: a) jokin tieteisfantasian kuvitteellinen keksintö b) tulevaisuuden lääketieteellinen metodi, tai c) startup-kiimaista höpinää biologian kaupallisista sovelluksista. Biohakkerointi on itse asiassa kaikkea tätä, ja paljon muuta.

Biohakkerointi on juuri nyt niin kuuma ala, että teeman ympärille järjestetään suuria kansainvälisiä harrastelijatapahtumia. Samalla se on yhä toistaiseksi niin tuntematon käsite, ettei sille ole edes omaa Wikipedia-artikkelia.

Biohakkeroinnilla viitataan löyhästi kahteen eri asiaan: kokeelliseen harrastelijabiologiaan ja ihmiskehon toimintojen optimointiin tieteen ja tekniikan keinoin. Tässä artikkelissa puhun jälkimmäisestä.

"Eräs biohakkeri väitti kykenevänsä aistimaan magneettikenttiä sormen ihon alle asennetun neodyymisirun avulla."

Biohakkeroinnissa hyödynnetään tieteellistä tietoa ihmisruumiin biologiasta ja kerätään monenlaista dataa sen toiminnasta teknologian avulla. Dataa voivat tuottaa esimerkiksi erilaiset sensorit, implantit ja toistuvat itse suoritetut mittaukset, ja sitä analysoidaan esimerkiksi älypuhelinsovelluksen tai vaikka Excelin avulla. Olennaista on, että tietoa synnyttää ja käyttää ihminen itse omaa hyvinvointiaan varten.

Siinä, missä perinteinen lääketiede vastuullisuuden nimissä suhtautuu tietoon omistavasti ja suojelevasti, biohakkeriyhteisö katsoo että tieto ja datankeruu ruumiintoiminnoista ei kuulu 2010-luvulla ja tulevaisuudessa enää vain ammatti-ihmisille ja sairauden ehkäisyyn. Tieteen ja teknologian avulla voidaan esimerkiksi "hakkeroida" ihmisen aistielinten signaaleja tai sensorisen informaation käsittelyä aivoissa, ja jopa kehittää näin ihmiselle täysin uusia aisteja. Eräs biohakkeri väitti esimerkiksi kykenevänsä aistimaan

magneettikenttiä sormen ihon alle asennetun neodyymisirun avulla.

Radikaaleimmillaan liike lähestyy transhumanismia: ajatusta jonka mukaan ihminen voi "järkevästi ohjatun tieteellisen ja teknisen kehityksen kautta ylittää nykyihmisyyden rajoitukset ja kehittää itseään paremmaksi niin ruumiillisesti, mielellisesti kuin yhteisöllisestikin". Nykyihmisen voisi tietysti väittää alkaneen ylittää evolutiivis-biologisia rajoitteitaan jo heti modernin lääketieteen synnyttyä. Transhumanistinen kysymyksenasettelu ei kuitenkaan katso ihmisen menneisyyteen, vaan ennen kaikkea tulevaisuuteen. Liikkeen piirissä syntyneet futurologiset kannanaotot tulevaisuuden ihmisen suhteesta teknologiaan ovat häkellyttävän optimistisia. Biohakkeroinnin suurin ero perinteiseen lääketieteeseen on puolestaan tee-se-itse–asenne.

Onko sitten lääketieteen omistava ja autoritaarinen suhtautuminen tietoon täysin vanhentunut näkemys, ja onko maallikon todella mahdollista ottaa biologinen kohtalo omiin käsiinsä tyystin vailla lääkärin ammattitaitoa?

Kun tulee kysymykseen valtavien datamäärien analysointi esimerkiksi erilaisista sensoreista ja mittauksista, lääketieteen metodit ovat se väline, joka muuttaa datan käyttökelpoiseksi tiedoksi. Tämä tieto on relevanttia vain kontekstissa, jossa ymmärretään koko ihmisruumiin toiminta yhtenä suurena, monimutkaisena systeeminä: koneistona, jossa kaikki vaikuttaa kaikkeen ja jonka korjaaminen vaatii kattavaa tietoa siitä, miten eri osat vaikuttavat toistensa toimintaan. Biohakkerointikin onkin eräässä mielessä ihmisen biologisen koneiston takaisinmallinnusta ja sen sovellutuksia. Yksittäisiä analyyttejä ja tutkimustuloksia ei voi tulkita ilman syvällistä ymmärrystä koko systeemin toiminnasta. Jos biohakkeri esimerkiksi mittaa sydämensä sykettä päivittäin ja haluaa vertailla sykkeensä vaihtelua erilaisten tekijöiden funktiona, tulee olla laaja ymmärrys siitä mikä kaikki sykkeen vaihteluun vaikuttaa ja miten se elimistössä tapahtuu.

"Biohakkerointi mahdollistaa ennennäkemättömien datamäärien keruun yksittäisistä ihmisistä"

Biohakkerointi on kuitenkin paitsi lääkärien päänvaiva, myös siunaus modernille lääketieteelle. Se mahdollistaa ennennäkemättömien datamäärien keruun yksittäisistä ihmisistä, eikä kaikelle sille tiedolle ole vielä keksitty edes sovelluksia. Valtavasti uutta tietoa syntyy paitsi käyttäjälle, myös firmoille, lääkäreille ja tiedeyhteisöille, ja tuolle tiedolle voidaan keksiä yhä uusia käyttökohteita. Tämä kaikki synnyttää uutta ymmärrystä ihmisen biologiasta sekä ihmisen ja teknologian suhteesta. Tulevaisuus on täällä.

Lukijakilpailu: tunnista sennu!

Teksti: Jukka Parviainen

HALLITUKSEN JA TOIMIHENKILÖIDEN ESITTELY ON TÄLLÄ KERTAA lukijakilpailun muodossa. Kilpailussa on yhdistettävä alla mainittu sennuhallituksen jäsen tai toimihenkilö tämän kertomaan omakohtaiseen osakuntamokaan. Mukana voi toki olla myös keksittyjäkin tarinoita. Oman arvauksensa, tietonsa tai korjaukset muistelijoiden antamiin tietoihin arvon lukija voi lähettää osoitteeseen savo-seniorihallitus@helsinki.fi **lokakuun loppuun mennessä**. Kaikkien vastanneiden kesken arvotaan illalliskortti Annan päivän puurojuhlaan, joka järjestetään Vinnillä lauantaina 9.12.2017 osakunnan ja senioreiden yhteisenä tapahtumana. Seuraavat sennuaktiivit tavoittaa yllä mainitusta sennuhallituksen sähköpostiosoitteesta.

A. **Suvi Jentze-Korpi**, sennujen taloudenhoitaja.
B. **Laura Korhonen**, sennujen varapuheenjohtaja, joka osallistui ensimmäiseen tervikseensä kohtalokkain seurauksin 2014.
C. **Siiri Kuosmanen**, osakunnan seniorisihteeri.
D. **Suvi Kummu**, eli sennusuveista Sumppu. Tämä sennujen sihteeri oli terviksellä ensi kerran 2012.
E. **Annamari Oittinen**, osakunnan kuraattori.
F. **Jukka Parviainen**, sennujen puheenjohtaja, lähti ensimmäiselle tervikselleen Sulkavalta 1994.
G. **Lea Pulliainen**, hallituksen jäsen, joka on säilönyt tervismerkkinsä niin hyvään jemmaan, ettei päässyt varmistamaan, oliko tervisfuksikesä 1992 vai 1993.
H. **Riikka Ruuth**, hallituksen jäsen ja tervisfuksi vuosimallia 2010.
I. **Reijo Taskinen**, senioreiden edustaja Muikkujuhlien järjestelyissä.
J. **Ville-Pekka Vainio**, hallituksen jäsen.

Kuka vanhoja Tikulla kaivaa, sillä on tukka Takussa:

1. Yritti juottaa arvovieraat Rehtoripäivällisillä Savonmaan kautta: unohti vesikannut pöydistä. Löytyihän ne joskus kolmannen viinikaadon aikaan.
2. Pudotti jatkoilla Paavo Ruotsalaisen patsaan alas kaapin päältä ja askarteli yön pimeinä hetkinä rikkoutuneen tilalle nykyisen paperimassajäljennöksen siitä.
3. Osakuntabändin solistina unohti biisien sanat niin usein, että bändikaverit kohteliaasti vapauttivat hänet tehtävästä ennen ensimmäistä keikkaa. Ei tullut Tomppaa eikä Paulaa.
4. Emäntänä hankki kolmea isoa täytekakkua ja kasan muuta herkkua yhdeksän hengen pikkujouluihin RLT:lle. Herkkuja oli tyrkyllä vielä Nuutin päivänä.
5. Selaili inspin pöydän takana Facebookia osakuntakokouksessa ja narahti kiinni rysän päältä itse inspehtorille. Tuiman tuijotuksen jälkeen ruudulle palasi Word.
6. Muisti on kuulemma jo armahtanut hänet omien osakunta-aikojen mokista. Hän pyytääkin auliisti lukijoita palauttamaan näitä hänelle mieleen.
7. Neuvoi Uuden alaovella Rauhanpiippu-järjestön uuden jäsenen, elopainoltaan 120 kiloa, kapuamaan ylös 5. kerrokseen. Kuulleessaan käytävästä ylhäältä puuskutuksen "Hitto mä tapan sen tyypin" muisti, että järjestön tilat olivatkin B-rapussa.

Kuvassa vasemmalta: Jukka Parviainen, Annamari Oittinen, Suvi Kummu, Suvi Jentze-Korpi, Siiri Kuosmanen, Riikka Ruuth, Lea Pulliainen.

Maakuntasihteerin palsta

Teksti: Matias Koponen
Kuvat: Matias Koponen, Jari Sihvonen

MAAKUNTAPÄIVÄ OSA I: VIERAILU MAAKUNTAJOHTAJAN LUONA

Savon keltamustat viirit liehuivat saloissa 15.8., ja sää oli mitä parhain Pohjois-Savon maakuntapäivänä. Aloitin päiväni maakuntatalolta, jossa tapasin Pohjois-Savon liiton maakuntajohtaja Marko Korhosen. Pohjois-Savon liitto on edunvalvonta-, kehittämis- ja suunnittelukuntayhtymä, joka toimii maakunnan ja sen asukkaiden eduksi. Tapaamisen aiheena olivat ajankohtaiset asiat sekä liiton ja osakuntamme yhteiset tavoitteet. Pohdimme keinoja varsinkin maakunnan elinvoiman, työllisyyden ja työllistymisen edistämiseksi.

Pohjois-Savon kehittämisen kärjet ovat kone- ja energiateknologia, puunjalostus, elintarvikkeet ja hyvinvointiteknologia, veden ja biojalostuksen yritystoiminta sekä tutkimus ja prosessit. Eli esimerkiksi insinööreille, tietotekniikan osaajille, elintarvike- ja ravitsemustieteen maistereille, maatalous- ja metsätieteen maistereille, mikrobiologeille sekä lääkäreille löytyy töitä. Puuteollisuudessa automaatio lisääntyy jatkossa, joten tarvitaan lisää sähkötekniikan ja automaation teknikkotason työntekijöitä, kuten elintarviketeollisuudessa meijereissä. Elintarviketeollisuudessa alkaa olla jopa pulaa automaatio-, sähköasennus-, kunnostus- ja työnjohdon henkilöstöstä. Kuopio on nousemassa hyvää vauhtia terveysteknologia-alan kärkitoimijaksi, ja Kuopiosta löytyy myös vahvaa mineraalialan vesiosaamista.

On siis selvää, että maakunta tarvitsee osaavaa työvoimaa, jota poikkitieteellisestä osakunnastamme kyllä löytyy. Tätä varten osakuntamme kotisivuille luodaan nyt syksyllä oma maakuntaosio, johon jaetaan Pohjois-Savon liiton ja Etelä-Savon maakuntaliiton uutisia, tiedotteita sekä tietoa maakunnan tarjoamista asuin- ja työmahdollisuuksista. Pohjois-Savon tavoitteena on olla Suomen halutuin elämisen ympäristö. Kerroin Korhoselle myös perustamastani maakuntavastaavien verkostosta, johon kuuluu Savolaisen osakunnan lisäksi Turun yliopiston Savo-Karjalainen osakunta. Verkoston tehtävänä on edistää ja ylläpitää yhteistyötä maakunnan kanssa, joten suosittelin myös Turun osakunnalle maakuntaosion perustamista kotisivuilleen.

Liitto on tehnyt tehokasta ja onnistunutta edunvalvontaa maakunnassa. Fimean pääkonttori jäi Kuopioon ja kriisinhallintakeskus pysyy näillä näkymin Kuopiossa pelastusopiston yhteydessä. Liitto huolehtii myös siitä, että Pohjois-Savo on digiajan edelläkävijä. Liitolla on tätä varten oma digijohtaja ja liitto on mukana Digi-

Marko Korhonen ja Matias Koponen

innovaattoriverkostossa, joka käyttää tunnistetta Digisavo. Liitto on maakunnan kulttuurin ystävä. Osoituksena tästä liitto on yhteistyökumppaneidensa kanssa vakiinnuttamassa maakuntapäivää taas jokavuotiseksi tapahtumaksi. Ehkä näemmekin ensi vuonna SOLlin tai SOSSun siellä keikalla?

Lopuksi Korhonen esitteli minulle maakuntataloa ja talon historiaa. Selvisi, että aikanaan talossa on toiminut kuuromykkäin koulu. Kävimme myös ottamassa yhteiskuvan maakuntasalissa, jossa maakuntavaltuusto pitää kokouksiaan. On hienoa olla rakentamassa yhdessä osakunnan ja maakunnan menestystä.

MAAKUNTAPÄIVÄ OSA II: KOKKA KOHTI KOLJONVIRTAA JA MANSIKKANIEMEN KESÄTEATTERIA

Pohjois-Savon liiton bussi lähti liikkeelle maakuntatalon pihasta klo 15, ja olimme perillä reilun tunnin päästä Iisalmessa Koljonvirralla. Portilla meitä oli tervehtimässä opas Jaakko Kauppinen, joka kertoi meille vuosina 1808-1809 käydystä Suomen sodasta sekä Koljonvirran taistelusta 27.10.1808. Tämän jälkeen seurueemme tutustui Juhani Ahon museoon sekä militaria-näyttelyyn. Museokierroksen jälkeen alkoi varsinainen ohjelma, jota Mansikkaniemen kesäteatterin lehtereiltä. Juontajana yleisöä viihdytti Ismo Apell. Tiitus Hopia puhui nuoresta yrittäjyydestä. Kirsi Pehkonen taas puhui savolaisuudesta ja sukulaisestaan Eero Yrjö Pehkosesta. Hän oli yksi säätytalolla Suomen itsenäisyysjulistuksen allekirjoittaneista yhdestätoista senaattorista. Eero Pehkonen edusti pohjoissavolaisia Suomen eduskunnassa vuosina 1914 ja 1917.

Ohjelman musiikillisesta annista vastasivat Jonas and I -yhtye Savo´s Songilla, sekä Nilsiän Pussihousukerho muun muassa omalla vinkeällä versiollaan Satumaa-tangosta. Pussihousukerhon jäsenyyden ainoa vaatimus on kuulemma pussihousujen käyttäminen. Iisalmen naisvoimistelijat tekivät vaikuttavan tanssiesityksen. Pääsimme myös näkemään ja kokemaan valittuja kohtauksia Ismo Apellin ohjaamasta ja Antti Heikkisen dramatisoimasta Tuntematon sotilas -näytelmästä, joka on saanut paljon kiitosta osakseen. Esitys tarjosikin vahvaa näyttelijäntyötä, oivaltavia ratkaisuja sekä toimivia erikoistehosteita, kuten näyttäviä räjähdyksiä. Varsinkin loppukohtauksen kokonaisuuden sommittelu oli mieleenpainuva. On hienoa, että maakunnassa on aktiivista kesäteatteritoimintaa laajemminkin.

Kirsi Pehkonen (vasemmalla edessä) ja Tiitus Hopia (oikealla edessä) pitivät vaikuttavat puheet tilaisuudessa.

Savolaiset ovat tunnetusti sanavalmista porukkaa, ja tilaisuudessa jaettiin ensimmäistä kertaa Savolainen sanavalmius -tunnustuspalkinto. Maakuntajohtaja Marko Korhonen ja Savon Sanomien toimituspäällikkö Riitta Raatikainen luovuttivat palkinnon näyttelijä Antti Holmalle. Holma ei itse päässyt paikalle, koska oli Veljeni vartija -elokuvan kuvauksissa. Hän esittää elokuvassa rap-artisti Cheekiä.

Maakuntapäivään osallistui yli 300 ihmistä, mihin maakuntajohtaja Marko Korhonen oli varsin tyytyväinen. Savolainen yhteisöllisyys oli vahvasti läsnä tilaisuudessa. Yhteishenki sementoitiin lopuksi yhteisen aterioitsimisen merkeissä, kun pääsimme syömään katukeittiön herkkuja. Kokemus oli erittäin mukava. Paluumatkalla Kuopioon päätin, että teen maakuntapäivään osallistumisesta itselleni jokavuotisen perinteen ja suosittelen myös teitä, hyvät lukijat, osallistumaan seuraavaan maakuntapäivään.

Kohtaus Tuntematon sotilas-näytelmästä

Tervisrapsa

Teksti: Pekka Torvinen
Kuvat: Kristiina Rönö, Elina Hietala

KESKIVIIKKO, KELLO 22.30. Jätkäsaari, Verkkokauppa. Nappaan hyllystä matkakelpoisen varavirtalähteen, koska jos neljän päivän reissulla Saimaalle tarvitsee jotain, niin puhelintaan.

Muuten en ollutkaan valmistautunut lähtöön lainkaan. Aikainen herätys, kassi täyteen vaatteita, muita tykötarpeita ja matkaan. Makuualustan sain kysymällä työkaverilta, voisiko hän ottaa sellaisen mukaan Sanomatalolle, kun bussit lähtevät kuitenkin Kiasman vierestä.

Kaikki hoidossa.

Uhraus ja armon pyyntö hauelta ennen busseihin hyppäämistä. Monelle uhraajalle ja jo useamman kerran matkalla olleelle tuli yllätyksenä, että Musiikkitalon edustan haukipatsas ei liity Kalevalaan millään tavalla. Veistoksessa hauki nousee puuhun laulamaan aivan kuten se tekee Aaro Hellaakosken Hauen laulussa.

Kosteasta kodostaan
nous hauki puuhun laulamaan
kun puhki pilvien harmajain
jo himersi päivän kajo
ja järvelle heräsi nauravain
lainehitten ajo

Ja niin edelleen!

Minulta hauki sai jaloviinaa. Yleisöstä osa nauroi, osa pidätteli itkuaan.

Kyllä, olin terviksellä ensimmäistä kertaa. Aiemmin en ole saanut soviteltua elämäni menoja niin, että olisi mukaan päässyt, mutta tällä kertaa se onnistui. Toki se kostautui elokuussa, kun minut pantiin töihin joka ainoa elokuinen sunnuntai, mutta hälläkö väliä. Olin terviksellä ja elin.

Eläminen alkoi bussissa Villen vieressä. Blondie ja Atomic soimaan. Bussi raikaa – noin puoli tuntia. Sitten amiraali Kimmo pani soimaan tervislistan. Montako kertaa Papua & Poikia kuultiin? Sekosin laskuissa jo torstaiaamupäivänä.

Pysähdys Graanissa. Alko. Aivan kuin reissulla ei pärjäisi ilman omia juomia.

Yhtäkkiä jo Puumala, eihän tässä ehtinyt edes puhua politiikkaa. Wenno! Ihmisketju siirtää ruoka- ja juomatavarat bussista laivaan. Kolme vihellystä laivan höyrypillillä. Matkaan. Aurinko paistaa ja Henkalla on syntymäpäivät. Viimeksi ne olivat bussissa. Henkka itse ei ole paikalla ennen kuin vasta sunnuntaina, kun mies löytyy – Graanista.

Bileet. Paidat pois. Housut pois. Uikkarit päälle. Vähän kylmä. Ei haittaa. Yksi Iisalmi Pale Ale, kiitos. Ei kun hei! Otetaan samaan tie kaksi.

Köli pirstoo aallot kupliksi ja vaahtoraidoiksi, saaret lipuvat ohi.

Muutama tunti ja Lohilahti. Keskisormea laivan ympärillä hyrräävälle dronelle, joka paljastuu seuraavana päivänä kunnan viralliseksi videorobotiksi. Siellä sitä ollaan taas pian internetissä edustamassa maamme pääkaupungin parempaa ainesta.

Karaoke, ikuisesti. Inspehtori et al. Niin kaunista, että herkistyy. Laulu kaikuu vetten yli aina nukkumapaikalle asti.

Aamuyöllä omat juhlat koulun pihalla. Kannettava ämyri. Dorf.

Perjantai. Kunnan toiminnan esittelyä. Kuulemma aikoinaan ohi seilanneet alukset saattoivat olla suunnilleen Wennon kokoisia, tai sitten vähän isompia tai vähän pienempiä. Go figure that out!

Kirkkokin olisi. Juu ei, tuossa on eilinen huoltoasemakaraoke, sieltä saa kaljaa, sanoo Ville ja minä seuraan. Kirkossa olisi ollut inspehtori ja urut, mutta kaikkea ei elämässä voi saada.

Kohti Punkaharjua. Tällä kertaa puhutaan myös politiikkaa. Kohta takakannella poltellaan jo vesipiippua ja soitetaan kitaraa. Kesä! Se jatkuu.

Arpajaiset. Voitto. Oho, voitto taas. Oho, vielä kerran.

Mutta oho, kahvit on juotu, on aika talkoovuoron. Mira, Elina, Otto ja minä teemme 90 ihmiselle tomaattilinssikeittoa. Unohdamme ohjeen lähes heti ja lähdemme improvisoimaan. Mausteita, mausteita! Lisää valkosipulia! Hei, tästähän tuli hyvää. Saisipa aina olla keittiössä tekemässä ruokaa ihanien ihmisten kanssa.

Punkaharju. Fuksit kölin alta, minäkin.

Wikipedia: "Hollantilaisten ja brittien lisäksi myös ranskalaiset käyttivät kölihaalausta. Britit kielsivät kölin ali vetämisen vuonna 1720. Hollantilaiset ja ranskalaiset tekivät samoin kolmekymmentä vuotta myöhemmin, vuonna 1750. Epäviralliseen käyttöön rangaistus jäi vielä joksikin aikaa, mutta brittiarkistoista ei löydy mainintaa kölihaalauksista

enää vuoden 1770 jälkeen. Viimeinen hollantilainen merkintä on vuodelta 1806."

Jotenkin kummasti olin heti veteen joutumisen jälkeen saunassa! Vielä kummallisemmin lausuin siellä runon, joka päättyi kuolemiseen ja kesän jatkumiseen. Kesä on totaliteetti.

Bar Punkero. Rahanmeno. Karaoke. Minä vedän David Bowien Let's Dancen enkä saa edes turpaani. Bucket list on tyhjä.

Jossain vaiheessa nukkumaan. Tällä kertaa korvissa tulpat, sillä kun salissa on tarpeeksi ihmisnukkujia, meteli huumaa suojaamattomia korvia.

Aamulla herätys uutiseen: Wenno on rikki. Savonlinna jää välistä. Ei väliä, simuloidaan! Saanko lämmittää saunan? Saat. Kiitos.

Satamaan ja laivalle istumaan. Susanna ja kumppanit hyppäävät takakannelta uimaan. Kesä! Kesä! Kesä! Amiraali Kimmo huomauttaa, että Wenno tietää, mitä tekee: Savonlinna tulvii rankkasateiden jäljiltä, Punkaharju kylpee auringossa. Kannatti jäädä.

Illalla herra Donald Trump (minä) yrittää itsemurhaa, mutta peräännyn ja teen pienkoneella u-käännöksen.

Bar Punkero, jälleen. Aikainen herätys, koska sunnuntaina yhdeksän tunnin laivamatka Puumalaan. Ratkaisu: ei nukuta ollenkaan!

Aamulla tuntuu vielä hyvältä. Aamupäivällä laivalla ei. Kuolema alakannella. Mutta täällähän on myös ihmisiä, jotka nukkuivat yöllä! No, kukin tyylillään, mitä minä olen sanomaan mistään mitään.

Dorf. Dorf. Dorf. Dorf. Dorf. Hän jatkaa. Hän on sinä. Sinä olet minä. Terviksellä me olemme me.

Donald Trump muurilla

Kaksi kirjettä Provinssista

Teksti: Anna-Maria "Sunny" Dumell ja Tuuli "Puff" Malve
Kuvat: Suvituulia Valta, Erkki Koskimäki & Elis Henell

Kesä-heinäkuun vaihteessa 2017 Savolaisen osakunnan maineikas orkesteri SOSSu lähti jo toista kertaa valloittamaan Pohojammaan perukoita Seinäjoen Provinssi-festareille. Matkassa oli mukana sekä kaiken nähneitä konkareita, mukaan lukien Sunny-sellisti, että uusimpia vahvistuksia, nimittäin vastikään valittu kapellimestari Puff. Tässä joitakin muistoja kesäiseltä reissulta kirjemuodossa!

Soitatko jotain soitinta? Liity SOSSuun! Harjoitukset tiistaisin klo 18-21 Vinnillä. Koesoitoista sovitaan tilanteen mukaan. Ilmoittaudu: sossu.orkesteri@gmail.com

Hei,

Olen Puff, siviilinimeltäni Tuuli Malve, ja SOSSun uusi kapu. Opiskelen tällä hetkellä musiikkikasvatusta Sibelius-Akatemialla. Provinssi oli minun ensimmäinen keikkamatkani SOSSun kanssa, ja johdin siellä myös ensimmäiset keikkani orkesterissa. Oli hienoa aloittaa pesti näin isosti ja festaritunnelmissa! Jaan kanssanne muutaman muiston ja faktan matkalta.

SOSSu oli tänä kesänä toista kertaa esiintyjävieraana Provinssissa, ja tällä kertaa meillä oli kolme keikkaa perjantain ja lauantain aikana. Esiintymispaikkamme oli kätevästi sijoitettu keskeiselle ohikulkureitille ja ruokailualueelle Carnival Islandille, mikä takasi meille hyvin potentiaalista yleisöä. Ulkolavalla esiintyminen toimi yllättävän hyvissä säissä nuotteja riepottelevia tuulenpuuskia lukuun ottamatta hyvin. Keikoilta päällimmäisenä jäi mieleen hyvä, karnivaalimainen tunnelma, joka tuntui tarttuvan yleisöön ja sieltä takaisin meihin. Tuntui myös, että yleisön kasvaessa keikalta seuraavalle orkesterin meininki kohosi. Uskon,

että Provinssin kaltaisilla festivaaleilla, jossa lavat ovat suuret ja artistit vähintään metrien päässä yleisöstä, tarjosimme tanssiryhmä Kelan kanssa jotain poikkeuksellista, aitoa ja helposti lähestyttävää.

Osa kiitoksesta yleisön osallistumisesta ja tanssimisesta kuuluu myös festareilla esiintyneille ystäväorkestereillemme Studentorkestern Humpsvakarille ja Retuperän WPK:lle, jotka edustivat keikoillamme kuuluvasti! Ilman heidän seuraansa festarit eivät varmasti olisi olleet myöskään yhtä hauskat. Uusien rutiinien ja ihmisten tutustumisen lisäksi pääsin tutustumaan myös muun muassa orkesterikasteeseen, kun ensimmäisen keikan jälkeen saimme muiden uusien kanssa omat nimet ja pääsimme virallisesti osaksi tätä hullunkurista, huikeaa perhettä.

Nyt kohti syksyä, kohti uusia haasteita ja hyviä hetkiä!
T. Puff

Heipä hei, Huttuheimo!

Koska en päässyt SOSSun mukana Provinssiin viime vuonna, oli tämä reissu minulle uusi ja jännittävä. Jännittävyyttä lisäsi varmaan myös se, etten ole Ruotsin opiskelijaorkesterifestareita lukuun ottamatta koskaan aiemmin ollut yksilläkään festareilla, joten oli kivaa päästä tarkistamaan suomalainen festivaaliskene (joka normaalisti taitaa olla hyvinkin paljon opiskelijaorkesterittomampi kuin Provinssi parina viime vuotena on ollut). Satunnaisten Humpsien lisäksi SOSSu sai riveihinsä vahvistusta myös joidenkin sossulaisten soittajakavereista, joista toki toivoimme leipovamme festarireissun ansiosta ihan rivijäseniä. Nämä "lainasoittajat" olivat mukana jo Provinssia edeltävissä treeneissä, saivat festareilla SOSSunimet, ja olivat kyllä kuulemani mukaan todella fiiliksissä SOSSusta ja festareista reissun päättyessä. Lainasoittajia pystyikin sitten oikein mielellään houkuttelemaan myös seuraavalle festarireissulle eli syksyn 2017 Puhallukseen, ja tullaan varmasti houkuttelemaan myös jatkossa.

Omalta ja parin muun sossulaisen osalta ihka ensimmäinen keikka jäi välistä, koska pääsimme lähtemään kohti Seinäjokea vasta perjantaina työpäivän jälkeen. Onneksi oli sentään vielä kaksi keikkaa jäljellä, ja niissä päti sama kaava kuin Ruotsin festareillakin: viimeinen keikka on aina paras! Loistavan keikan ja yleisön huikean innostuksen jälkeen oli oikein mukavaa lähteä viemään soittimia ja muuta roudattavaa soitinvarastolle ja sitä kautta majoitukseen odottamaan seuraavan päivän kotiinlähtöä. Kotiinlähtö olikin oma seikkailunsa sekin, sillä kesti hetken järjestellä soittajat JA tavarat niin että kaikilla olisi paikkansa jossakin noin neljästä autosta, mutta onneksi SOSSussa pätee ruotsalainen sanonta "jos sydän on suuri niin tilaa takalistolle kyllä löytyy" (kirj. suom.). Kaikkien kotimatka onkin varmaan ollut elämyksellisen viikonlopun jälkeen mukavan rauhallinen ja meditatiivinen parhaassa seurassa.

Ja siitä soitinvarastosta kuulin muuten viime vuonna mukana olleilta sellaista juttua, että se oli paljon parempi kuin viime vuoden soitinvarasto, ja se olikin vain yksi niistä monista asioista, joissa Provinssi oli onnistunut oikein mainiosti. Festareiden jälkeen Provinssin yhteyshenkilölle lähtikin matkaan todella positiivinen ja tyytyväinen kiitoskirje, johon vastattiin samalla mitalla, joten eiköhän yhteistyö SOSSun ja Provinssin välillä jatku vielä kauas tulevaisuuteen. Suuri oli myös ilomme, kun huomasimme Emmi Nuorgamin blogissaan jakaneen SOSSulle tittelin "Ihanin yllätyskeikka". Tällä kertaa soitimme maankamaralla puiden katveessa, mutta kukaties kymmenen vuoden päästä SOSSun löytää jo ihan isolta lavalta!

T. Sunny

10 +1 ei-vaihtoehtoista faktaa SOSSusta, joita et ehkä vielä tähän mennessä tiennyt

Teksti: Teppo Hakkarainen

1. Esitimme Savolaisen Osakunnan 100-vuotisjuhlissa Yliopiston juhlasalissa "Paranoidin".
2. Orkesterin kakkosvuosijuhla on nimeltään kalsarisauna. Tuolloin saunotaan pitkät kalsarit jalassa ja juodaan, yleensä väriltään rusehtavaa, kalsariboolia.
3. Osallistuimme toukokuussa 11. kerran opiskelijaorkesterifestivaaleille Ruotsissa.
4. Tavanomaisimpien soittimien lisäksi orkesterin kokoonpanossa on ollut mm. kirjoituskone, bassoklarinetti, pulkka, steelpannut, raastinrauta, (viinilasi)harmonikka, kuin mikroaaltouuninkellokytkinkin.
5. Virallisesta perustamisvuodesta 2005 lähtien mukana ovat olleet pisimpään miltei yhtäjaksoisesti Vladi ja Seppo. Still going strong!
6. Ensimmäinen keikka kuitenkin soitettiin jo vuonna 2004 SavOn 99. vuosijuhlissa Uunisaaressa.
7. Pisimpään kestänyt soittamamme kappale on ollut M. Oginskin sävellys "Isänmaalle" eräissä akateemisissa vuosijuhlissa Vanhalla. Kyseinen poloneesi kesti 34 minuuttia.
8. SOSSussa on soittanut mm. seuraavat savolaiset tähdet: oopperalaulaja Timo Riihonen (n. 3.viulu v. 2004-2006), sekä säveltäjä Pasi Lyytikäinen (huilusoolo 10-1 konsertissa).
9. Orkesterin kapellimestarina toimii musiikkikasvatuksen opiskelija Tuuli Malve, joka on järjestyksessään Sossun 6. kapellimestari.
10. Fagotti ei ole suinkaan soitin. Se on juoma-astia. Fagottijuoman resepti on tarkoin varjeltu salaisuus.
+1 Orkesteri nimesi osakunnan pusukaapin uudelleen "pygmibaariksi" ottaessaan sen hallintaansa keväällä 2015. Nimitys johtuu tavaraparven alla olevasta baaritiskistä, joka on sen verran matala, että siellä mahtuvat seisomaan selkä suorana vain alle 170 cm pitkät immeiset.

Kasvantaviärät leuvat kuvina

Kuva: Oskari Wäänänen

Rento elämä, vaikka velekamieket katolla hyppisi. – Rantasalmi

Afrikka – tutkittavana moninainen maanosa

Teksti ja kuva: Linnea Kiukka

Vuosia sitten sain ilon tutustua useisiin afrikkalaistaustaisiin ihmisiin aivan lähipiirissäni, jopa välillä yhdessä asuen. Tutustuttuani manterelaisten elämänmenoon aloin kiinnostua tarkemman tiedon saamisesta ja hakeuduin Helsingin yliopistoon opiskelemaan Afrikan tutkimusta. Valtavat kulttuurien ja kielten moninaisuudet, hybridisaatiot sun muut ainutlaatuiset ilmiöt tekevät Afrikasta tutkimuskohteena mielenkiintoisen mahdollisuuksien maanosan.

Afrikan tutkimus – mikä ihmeen Afrikka?

Afrikan maanosa käsittää valtavan monia erilaisia luonnonolosuhteita, kieliä ja kulttuureja. Noin 56:n valtion Afrikka on toiseksi suurin maanosa heti Aasian jälkeen, ja kielelliseltä diversiteetiltään paikoin maailman monipuolisinta aluetta. Myös ihmisiä Afrikasta löytyy Aasian jälkeen maanosista toiseksi eniten. Afrikan tutkimuksella tarkoitetaan Saharan eteläpuolisen Afrikan nyky-yhteiskuntien, kulttuurien sekä kielten tutkimusta.

Koko maanosan alueesta Afrikan tutkimuksessa tutkimuskohteeksi otetaan Saharan autiomaan eteläpuolinen maantieteellinen alue, koska se eroaa kulttuuripiiriltään huomattavasti pohjoisen rannikon sekä koillisten alueiden kulttuureista. Saharan etelänpuoleinen alue voidaan edelleen jakaa muun muassa kulttuurisin perustein itään ja länteen sekä keski- ja eteläiseen Afrikkaan.

Luoteisen Afrikan aluetta kutsutaan arabialaisessa perinteessä nimellä Maghreb, joka tarkoittaa käytännössä "läntisiä, auringonlaskun maita". Siihen kuuluvat Marokko, Algeria ja Tunisia sekä laajemmin käsitettynä myös kiistelty Länsi-Sahara sekä Egyptistä länteen Libya ja länsirannikon Mauritania. Egypti sekä Sudan ja Etelä-Sudan luokitellaan osaksi Niilin laaksoa – ne ovat käytännössä osa Pohjois-Afrikkaa.

Lännessä sijaitsevat maat, kuten suurimman väkimäärän Nigeria, musiikistaan kuuluisa Senegal ja monet muut kuten Liberia, Gambia, Ghana, Niger, Mali ja Guinea ovat kulttuuripiiriltään erilaisia kuin idän Burundi, Somalia, Etiopia, Uganda, Tansania ja Kenia sekä Ruanda, Madagaskar, Zambia, Zimbabwe ja Malawi. Afrikan sarvi-nimityksellä viitataan itäisimpään osaan eli Somalian, Djiboutin, Etiopian ja Eritrean maihin. Keski-Afrikan maat kuten Keski-Afrikan tasavalta, Kongon demokraattinen tasavalta ja Kongon tasavalta sekä Angola muodostavat oman kulttuuripiirinsä. Eteläisen Afrikan geopoliittisesti rakentuneeseen alueeseen puolestaan kuuluvat sellaisetkin maat kuin Etelä-Afrikka, Angola,

Kirjoittajan päällä dashiki-tunika Serekundasta, Gambian tasavallasta.

"Yliopiston tapainen oppimiskeskus löytyi Timbuktun eli noin nykyisen Malin alueelta jo keskiajalla."

Swazimaa, Lesotho, Malawi ja Namibia, sekä Zambia ja Zimbabwe. Alueiden luokittelut vaihtelevat hieman tilanteen ja tieteenalan mukaan. Afrikan tutkijat yleensä keskittyvät johonkin näistä neljästä tutkittavasta kulttuuripiiristä. Vain kaikkein edistyneimmät hallitsevat useampia.

Afrikan tutkimuksen juuret ovat hyvin tiukasti sidoksissa kristilliseen lähetystyöhön ja järjestöjen sekä uskonnollisten yhteisöjen toimintaan. Helsingin yliopiston tutkinto-ohjelmissa yhteistyö on keskittynyt erityisesti itäisen Afrikan, kuten Tansanian toimijoihin (University of Dar es Salaam) ja Namibian sekä muun eteläisen Afrikan yliopistoihin.

Lähes miljoona korkeakouluopiskelijaa – pelkästään Nigeriassa

Yliopiston tapainen oppimiskeskus löytyi Timbuktun eli nykyisen Malin alueelta jo keskiajalla. Afrikan väkiluvultaan suurimpaan maahan Nigeriaan ensimmäiset länsimaiset koulut perustettiin 1800-luvun puolessavälissä, ja korkeakoulutusta järjestettiin vuoteen 1950 mennessä. Yliopistoja arviolta 188 miljoonan asukkaan maassa on tällä hetkellä 45, ja korkeakouluopiskelijoita lähes miljoona.

Afrikassa korkeakoulutus on paljolti kehitysvaiheessa – esimerkiksi paikalliset kielet puuttuvat niin perus- kuin muustakin opetuksesta. Tansania on aivan viime vuosina päättänyt ottanut käyttöön ensimmäisenä afrikkalaisena maana afrikkalaisen kielen eli swahilin peruskoulutuksen kaikissa vaiheissa sen sijaan, että kieli vaihtuisi kesken kaiken englantiin, jota oppilaat eivät siinä vaiheessa osaa. Tällaista yksikielistä lähestymistapaa on myös arvosteltu. Asiantuntijat ovat esittäneet, että monikielisessä Afrikassa koulujärjestelmänkin tulisi olla monikielinen.

Afrikkaa Helsingin yliopistossa – kielitietoutta ja kulttuuriosaamista

Helsingin yliopistossa Afrikan tutkimus sijoittuu humanistisen tiedekunnan alaisuuteen. Kehitysmaista ja poliittisemmasta otteesta kiinnostuneille on tarjolla valtiotieteellisen tiedekunnan maailmanpolitiikan tutkimuksen linja sekä tietenkin kehitysmaatutkimus.

Yliopistouudistuksen myötä Afrikan tutkimusta voi opiskella joko kielten- tai kulttuurien tutkimuksen koulutusohjelmassa. Kieliohjelmissa pääkielenä toimii jokin afrikkalainen pääkieli, tällä hetkellä swahili tai somalin kieli. Muiden afrikkalaisten kielten kursseja järjestetään mahdollisuuksien mukaan sellaisissakin kielissä kuin nyanja ja isi-Zulu sekä esimerkiksi ndebelen kielet eteläisestä Afrikasta. Myös kulttuurintutkimuksen opinnoissa on mahdollista suuntautua Afrikan tutkimiseen.

Helsingin yliopiston kielikeskuksessa voi opiskella afrikkalaisista kielistä somalia sekä swahilia, joka on itäisen Afrikan yleiskieli ja yksi Afrikan Unionin työkielistä. Muita kielikeskuksen valikoimasta löytyviä Afrikan maanosassa tärkeitä kieliä ovat arabia, portugali, ranska ja englanti.

Somalia ja swahilia voi opiskella myös Helsingin avoimessa yliopistossa. Muutkin toimijat järjestävät afrikkalaisten kielten kursseja, esimerkkeinä Zambia-seuran nyanjan ja bembaran kurssit. Monet järjestöt järjestävät myös esimerkiksi afrikkalaisen tanssin kursseja.

Kirjoittaja on Afrikan tutkimuksen noin neljännen vuoden pääaineopiskelija Helsingin yliopistossa, pääkielenään swahili.

Järjestöjä Suomessa:

Moniheli http://www.moniheli.fi/ Monikulttuurijärjestöjen yhteistyöverkosto

Jäseninä järjestöjä kuten Suomi-Sambia seura, African Civil Society in Finland ry (ACSF), Africans and African-Europeans Association AFAES, Berde ry, Association of Angola Residence in Finland A.A.R.Fi, Southern African Association in Finland SAAF, Suomi-Kenia Seura – Finland-Kenya Society ry

Lähteet:

Afrikan tutkimus Helsingin yliopistossa: http://www.helsinki.fi/afrikka/

Tanzanian opetuskielitilanteesta: https://qz.com/355444/tanzania-dumps-english-as-its-official-language-in-schools-opts-for-kiswahili/

Koulutusjärjestelmistä Afrikassa: http://www.cimo.fi/instancedata/prime_product_julkaisu/cimo/embeds/cimowwwstructure/22465_Koulutusjarjestelmatietoa_Afrikan_ja_Lahi-Idan_maista.pdf

Monikielisestä koulutuksesta Afrikassa: Kaschula, Wolff, 2016 – Multilingual education in Africa: Concepts and Practices

Lue lisää:

African Journals Online (AJOL): https://www.ajol.info/. Journaaleja 32 Afrikan maasta. Esimerkiksi Journal of Student Affairs in Africa; Shakespeare in Southern Africa

Timbuktu: History of Fabled Center of Learning: https://www.livescience.com/26451-timbuktu.html

Yleistä kulttuurintutkimuksesta: McNeill & McNeill, 2005 – Verkottunut ihmiskunta/ The Human Web. A Bird's-Eye View of World History

Angolan mm. poliittisesta systeemistä: Chabal & Vidal, 2007 – Angola: The Weight of History

Afrikkalaisesta taiteesta: Blier, 1998 – The Royal Arts of Africa

Afrikkalaisesta pukeutumisesta: Hansen & Madison, 2013 – African Dress: Fashion, Agency, Performance

Afrikkalaisista uskonnoista: Blakely et al., 1994 – Religion in Africa

Kulttuurintutkimusta: Hobsbawm & Ranger, 2012 – Invention of Tradition/ Invention of Tradition in Colonial Africa

Sapeureista: (La Sape = Society for Ambianceurs & Persons of Elegance) http://haenfler.sites.grinnell.edu/subcultures-and-scenes/sapeurs/

Seniorisihteerin terveiset

Teksti: Siiri Kuittinen

Moikka!

Aloittaessani osakunnan seniorisihteerinä olin vielä vuksi, jolla ei ollut hirveästi tarkempaa tietoa mistä osakuntatoiminnassa on edes kyse. On ollut mukavaa huomata, kuinka osakuntalaisuus yhdistää ihmisiä vielä varsinaisen osakuntalaisuuden jälkeenkin ja kuinka monen ikäisiä ihmisiä joukkoon mahtuukaan!

Seniorit ovat järjestäneet tapahtumia ja tapaamisia ahkerasti kesälläkin, ja joka kuukauden toinen keskiviikko on vietetty sennuiltaa. Tähän mennessä niitä on vietetty esimerkiksi Löylyssä, Kansallismuseossa sekä Stockmannin katolla. Lisäksi seniorit ovat käyneet teatterissa, 10.7. Koljonvirran kesäteatterissa katsomassa Tuntematonta sotilasta ja 15.8. Suomenlinnassa katsomassa Seitsemän veljestä -näytelmää.
Eikä tietenkään tule unohtaa Tervistä!

Ohjelmaa on luvassa myös syksyllä:

Lauantaina 7.10. savolaisten ja karjalaisten yhteinen Sarvijuhla
Keskiviikkona 11.10. Seniorien syyskeilaus, jossa on ohjelmassa tapahtuman nimen mukaisesti keilaamista
Lauantaina 25.11. Talakkunajuhlat
Keskiviikkona 6.12. Itsenäisyyspäivä
Lauantaina 9.12. Annan päivän juhlat yhdessä osakunnan puurojuhlien kanssa Vinnillä. Juhlapuhujana toimii oikeusministeri Antti Häkkänen
Lauantaina 27.1.2018 Savolaisseurojen Muikkujuhlat ravintola Kaisaniemessä

Nähdään syksyn tapahtumissa!

Syksyisin terveisin
Siiri Kuittinen,
seniorisihteeri 2017

Sepsis, praksis, synopsis

Teksti: Matias Koponen

NYT ON TILINPÄÄTÖKSEN HETKI. Tuntuukin haikealta jättää HYYn edustajisto, jossa toimin kahtena kautena edaattorina. Olen erittäin kiitollinen luottamuksesta ja yhteisestä voitosta – äänestäjäni valitsivat minut vielä toiselle kaudelle 90:llä äänellä, saaden tällä määrällä viidenneksi eniten ääniä kaikista vaalien 597 ehdokkaasta. Nyt kuitenkin valmistumiseni ja opintojeni päättymisen myötä työni edustajistossa päättyy. Opin paljon ja tein paljon. Helpotin muun muassa oppimisvaikeuksia omaavien opiskelijoiden arkea ja vaikutin opiskelijoiden kokonaisvaltaiseen hyvinvointiin sekä puolustin opiskelijademokratiaa.

Kun summaan kahta kauttani edustajistossa, toimiminen ylioppilaskunnassa on opettanut katsomaan asioita monipuolisemmin ja laajemmin sekä ymmärtämään erilaisia näkökulmia. Organisaation täytyy aina välillä keksiä itsensä uudelleen ja uudistua, muuten tulee sepsis eli verenmyrkytys. Toimintaympäristö muuttuu ja toimintaa täytyy sopeuttaa sen mukaan. Tarvitaan ketteryyttä ja lean-ajattelua.

Osakunnat ovat poikkitieteellisiä organisaatioita ja jäsenkuntaan kuuluu HY:n lisäksi opiskelijoita Aallosta, Hankenista, Taideyliopistosta ja ammattikorkeakouluista, sekä osakunnan senioreja. Osakunta tarjoaa kodikkaan yhteisön, johon integroitua. Järjestötoiminta lisää sosiaalista hyvinvointia, auttaa verkostoitumaan ja opettaa tärkeitä työelämätaitoja. Monipuolisuus on vahvuus, joten asioita täytyykin tarkastella laajemmin ja tehdä isommin.

Missä toiminnan painopisteen pitäisi olla? Praksis: toiminnassa, joka palvelee monipuolisesti koko heterogeenistä jäsenkuntaa.

Sanotaan, että olemme kulttuuriosakunta, se on hyvä, mutta ollaanhan me paljon muutakin. Kulttuuri ja perinteet eivät enää yksistään ole riittäviä vetovoimatekijöitä opiskelijoille. Työllisyyteen ja työllistymiseen liittyvät asiat ovat erittäin relevantteja. Juuri työllistymisen edistämiseen täytyy laittaa yhä enemmän asianmukaista panostusta. Eihän se ole tarkoituksena, että ainejärjestöt hoitavat kaiken työllistymiseen liittyvän edunvalvonnan, kyllä mekin osaamme nämä asiat. Esimerkiksi osakunnan kotisivuille tuleva maakuntaosio edistää osakunnan ja maakuntien liittojen yhteistä työllistymisen tavoitetta.

Entäs mentorointi? Uskoisin, että osakunnan senioreista löytyisi henkilöitä, jotka voisivat sparrata ja auttaa jäseniä työpaikan saamisessa. Kyllä näitä hyviä savolaisia verkostoja kannattaa hyödyntää, joten eiköhän perusteta mentorointiverkosto! Myös maakuntien työnantajat tulevat mielellään osakunnalle pitämään rekrytointitilaisuuksia, jos vain niin sovitaan.

Synopsis: maakunta tarvitsee osaavaa työvoimaa ja osakunnan jäsenet töitä. Tämä on mahdollisuus, johon pitää tarttua! Edellytykset onnistuneesti uudistuvalle ja jäsenensä paremmin tavoittavalle osakunnalle ovat olemassa. Verenmyrkytystä ei kuitenkaan paranneta istumalla. Uudistuminen vaatii suunnitelmallisuutta, sitoutumista tavoitteisiin ja ennen kaikkea yhteistyötä.

Syksyn HYY-kuulumiset

Teksti: Ville Nenonen
Kuva: Saku Metsärinne

SYKSYN EDUSTAJISTOKAUDEN ALOITTI KESKUSTELU hallinto-ohjesäännöstä pääsihteerin kauden pituutta koskien.

Ylioppilaskunnan hallitus esitti nykyiselle pääsihteerille Jannica Aallolle vapautusta 1.1.2018 alkaen. Edustajisto myönsi hänelle vapautuksen kokouksessaan 5.9.2017. Samassa sekä myöhemmin järjestetyssä ylimääräisessä kokouksessa keskusteltiin pääsihteeria koskevan hallinto-ohjesäännön pykälän päivittämistä. Hallitus esitti poistettavaksi lausetta "Pääsihteeri valitaan kolmeksi vuodeksi kerrallaan". Tämä olisi tarkoittanut pääsihteerin työsuhteen muuttamista kolmen vuoden määräaikaisuudesta toistaiseksi voimassaolevaksi. Esitys hävisi äänestyksen, joten pääsihteerin pesti jatkuu määräaikaisena.

HYY-yhtymän talousjohtaja Antti Kerppola antoi kokouksessa tilannekatsauksen yhtymän talousnäkymistä. Yhtymän liiketoiminta on vakaalla pohjalla. Sekä liikevaihto että liikevoitto ovat kasvaneet joka vuosi vuodesta 2012 alkaen. Ylioppilaskunnan tavoitteena on rahoittaa koko ylioppilaskunnan budjetti yhtymän tulonjaosta ja luopua jäsenmaksusta vuoteen 2025 mennessä. Jäsenmaksusta luopuminen ja toiminnan rahoitus yhtymän tulonjaolla on kirjattu ylioppilaskunnan keskipitkän aikavälin strategiaan.

Vuosi 2018 on HYY:n 150:s juhlavuosi. Juhlat sekä yleinen näkyvyyden hakeminen tuovat budjettiin jonkin verran lisäkuluja. Juhlavuosi on kuitenkin vain kerran ja kulut kertaluontoisia. Ylioppilaskuntamme 150-vuotista taivalta kuuluukin juhlistaa arvoisellaan tavalla.

28.9.2017 pidettiin ylimääräinen edustajiston kokous, jolloin keskustelu hallinto-ohjesäännön päivittämisestä jatkui. Lisäksi kokouksessa valittiin HYY:n ehdokkaat Suomen Ylioppilaskuntien Liiton hallitukseen vuodelle 2018. Hallitukselle oli saapunut kaksi hakemusta, Ada Saariselta HYY:n vihreistä ja Joel Lindqvistiltä Sitoutumattomasta vasemmistosta. Molemmat valittiin ehdokkaiksi.

Kanadassa osakuntaa edustamassa

Teksti: Arto Niemi

Korporatsioon Fraternitas Estican Kanadan konventti järjesti 1.6.-4.6. ystävyysjärjestömme 110-vuotispäivien kunniaksi kommerssin Torontossa. Tapahtumaan Savolaista osakuntaa edustamaan matkusti kolmen miehen delegaatio johon kuuluivat allekirjoittanut, Markus Miettinen sekä tietysti Fr. Esticankin jäseneksi hyväksytty Ville-Pekka Vainio. Itse kommerssiin osallistumisen lisäksi reilun viikon pituisella matkalla oli aikaa tutustua Toronton kaupunkiin ja lähiympäristöön.

Monelle lukijalle ei varmastikaan ole selvää, miksi virolainen ystävyysjärjestömme toimii myös Kanadassa. Virolaiset opiskelijajärjestöt toimivat toisen maailmansodan jälkeisen Viron miehityksen ajan maanpaossa. Tästä johtuen Fraternitas Esticalla on vielä tänäkin päivänä konventit Tarton ja Tallinnan lisäksi Pohjois-Amerikassa, Ruotsissa, Etelä-Amerikassa sekä Australiassa. Näistä Ruotsin ja Toronton konventit toimivat edelleen varsin aktiivisesti. Toisella virolaisella ystävyysjärjestöllämme Indalla on myös konventti Torontossa. Lisäksi Kanadassa toimivat käsittääkseni kaikki Virossa toimivat korporaatiot. Kanadassa toimintaa jatkaa ainakin muutaman jäsenen voimin myös korporaatioita, jotka eivät Viron vapautumisen jälkeen ole palanneet Viroon.

Suurin osa korporaatioista aloitti toiminnan Pohjois-Amerikassa 1950-luvulla. Sukupolvenvaihdos toisen polven kanadanvirolaisiin onnistui, mutta nykyinen opiskelijapolvi – joka siis on suurelta osin kolmannen polven maahanmuuttajia – ei ole enää löytänyt korporaatioita suurella joukolla. Ainakin Karjalaisen Osakunnan ystävyysjärjestö Vironialla on yhä myös nuoria jäseniä, mutta esimerkiksi Estican Kanadan konventilla ei ole enää yhtäkään opiskelijajäsentä. Syitä sille, että nuorempi polvi ei korporaatioihin ole liittynyt on varmasti useita. Muutama vanhempi korporantti selitti asiaa sillä, että näistä järjestöistä tietävät nuoret eivät maailman avauduttua välttämättä enää opiskele kaupungeissa joissa korporaatiot toimivat. Tietyllä tavalla maanpaossa toimineet järjestöt varmasti ovat menettäneet merkitystään Viron vapauduttua. Nykyisin Kanadan Esticassa nuorimmat jäsenet ovat noin 35-vuotiaita, kun taas vanhin kommerssiin osallistunut oli 98-vuotias Arno Elmik. Arno kertoi tavanneensa Savolaisen osakunnan jäseniä edellisen kerran vuonna 1939.
Korporaatioiden toiminnan kulmakivenä Torontossa on vuonna 1963 perustettu Tartu college. Tyyliltään Tartu college muistuttaa varsin paljon osakuntalaisille tuttua Antti Korpin tien asuntolaa. 18-kerroksinen rakennus sijaitsee varsin

keskeisellä paikalla University of Toronton kampuksella. Alun perin college rakennettiin virolaisten korporaatioiden yhteisprojektina opiskelija-asuntolaksi kanadanvirolaisille opiskelijoille. Vuosikymmenten kuluessa asuntolassa asuvien virolaistaustaisten opiskelijoiden määrä on laskenut, mutta collegen alakerrassa toimii yhä virolainen kulttuurikeskus, jonka yhteydessä korporaatioilla on omat tilat. Tiloissa järjestettiin myös kesäkuun kommerssin päätapahtumat.

Kommerssin ohjelma seurasi vastaaviin tapahtumiin Virossa osallistuneille tuttua kaavaa. Kommerssiviikonloppuun kuului torstai-illan niin kutsuttu hiljainen ilta, perjantain perheilta, lauantain veljesjuhla ja sunnuntain kaater, eli krapula. En nyt selosta tapahtumien sisältöä kovin tarkasti, vaan kannustan aiheesta kiinnostuneita osallistumaan joskus kommerssiin Virossa. Torstain ja lauantain tapahtumat olivat savolaisnäkökulmasta hyvin samanlaiset kuin Virossa pidetyissä tilaisuuksissa. Perjantain tapahtumassa puolestaan oli osallistujia laajemmin Toronton virolaispiireistä. Tapahtuma pidettiinkin Toronton Eesti Majassa, jossa toimii myös suuri joukko virolaisia yhdistyksiä.

Toronton kaupungin erityispiirteen muodostavat jopa muita Pohjois-Amerikan suurkaupunkejakin näkyvämmässä asemassa olevat eri etnisten ryhmien kaupunginonsat. Suurten Chinatownin, Koreantownin ja Greektownin lisäksi olikin mielenkiintoista nähdä millaisen ympäristön ulkovirolaiset ovat itselleen kaupunkiin rakentaneet. Meille kerrottiin jossain päin Toronton aluetta toimivan myös suomalaisen vanhainkodin, mutta ilmeisesti suomenkanadalaisia yhteisöjä ei Toronton alueella muuten toimi. Kanadansuomalaiset ovat vuosikymmenten saatossa julkaisseet monenlaista sanomalehteä, joista suurin ja tunnetuin Torontossa toimitettu Vapaa Sana ilmestyi viikottain vuoteen 2012 asti. Kanadansuomalaisten suurimassa keskittymässä Ontarion Thunder Bayssä ilmestyy yhä Kanadan Sanomat -niminen julkaisu. Osakunnan kansainväliselle toiminnalle yksi mahdollinen tulevaisuuden idea voisikin olla erilaisiin ulkosuomalaisiin yhteisöihin tutustuminen!

Fraternitas Estican jäsenet ja vieraat Tartu Collegen edessä. Kuva: vil! Tõnu Tõsine

Korporatsioon Fraternitas Estican kunniajäsen Arno Elmik

Teksti: Ville-Pekka Vainio

Korporatsioon Fraternitas Estican kaksi vanhinta elossa olevaa jäsentä ovat molemmat 98-vuotiaita. Tapasimme Kanadan-matkallamme monta kertaa toisen heistä, kunniajäsen (auvilistlane, lyh. auvil!) Arno Elmikin.

Elmik syntyi Pietarissa vuonna 1919. Hän aloitti lääketieteen opinnot Tarton yliopistossa vuonna 1938 ja liittyi samana vuonna Fraternitas Esticaan. Elmik kuului Fraternitas Esticassa samaan coetus:een (eli "vuosikertaan") kuin Tartossa opiskellut Savolaisen osakunnan jäsen Saul Nieminen.

Elmik pakeni äitinsä kanssa Virosta neuvostomiehitystä vuonna 1944. Fraternitas Esticalla olevien tietojen mukaan hän ehti ennen pakenemistaan valmistua lääkäriksi. Elmik asui kolme vuotta Saksassa pakolaisleirillä (displaced persons camp) ja pääsi muuttamaan työvoimaa tarvinneeseen Iso-Britanniaan vuonna 1947. Myöhemmin hän jatkoi parempien työmahdollisuuksien perässä sieltä Kanadaan.

Elmikillä on ikäänsä nähden poikkeuksellisen hyvä muisti ja hän on todennäköisesti ainoa elossa oleva Fraternitas Estican jäsen, joka vielä itse muistaa toista maailmansotaa edeltäneen ajan Tartossa. Tapaamistemme aikana Elmik kertoi meille mm. fuksitoiminnasta 1930-luvun lopulla, akateemisesta miekkailusta ja siihen Tartossakin liittyneistä kaksintaisteluista, vierailuista toisten korporaatioiden luona sekä Tarton-aikoina tapaamistaan Fraternitas Estican jäsenistä. Elmik muisti erittäin hyvin concoeturinsa Saul Niemisen ja kertoi olleensa Niemisen kanssa kirjeenvaihdossa vielä toisen maailmansodan jälkeen.

Elmik on perheineen ollut aktiivisesti mukana niin Fraternitas Estican kuin muidenkin virolaisjärjestöjen toiminnassa Kanadassa ja saanut siten Fraternitas Estican kunniajäsenyyden.

Pöydän päässä istuu Fraternitas Estican kunniajäsen auvil! Arno Elmik. Kuva: vil! Rene Saarsoo

Osakuntauutisia

Menneitä tapahtumia

1.5. Vappusillis

6.5. SOLin vuosijuhlat & konsertti

7.5. SOLin vuosijuhlasillis

8.5. Osakunnan kokous

21.5. KoKaKeKe-excu: Ota hyvä selfie kerran

30.5. SOSSun konsertti Käpylän kirkossa

5.6. Osakunnan kevätjuhla

14.6. Kesäkuun sennuilta

12.7. Heinäkuun sennuilta

19.7. Tervisetkot

20.-23.7. Tervis

24.7. Savolainen sipuli-ilta

18.8. Itäsuomalaiset kesäjuhlat

25.8. Syksyjäiset

1.-3.9. Suuri paluumuutto

4.9. Avajaiskarnevaalit

4.9. Fuksidiskoetkot

11.9. Syksyn ensimmäinen kokous

15.9. DGO:n kaudenavajaiset

18.9. Fazer-excu

18.9. HYY-osakuntailta

23.9. Kaudenavajaiset ja SavO Survival -vuksisuunnistus

25.9. Neuvoston ruokailta

29.9. HYYn fuksiseikkailu

30.9. Vuksigrillailu

30.9. Vuksigrillailu

2.10. Osakunnan kokous

7.10. Sarvijuhla

9.10. Virkojen esittely -osakuntailta

Tulevia tapahtumia

16.10. Kulttuurisihteerin osakuntailta

4.11. Vuksisitsit

6.11. Osakunnan suuri vaalikokous

25.11. Talakkunat

26.11. Talakkunasillis

4.12. Osakunnan kokous

6.12. Itsenäisyyspäivän juhla

9.12. Annan päivän puurojuhla

Kuva: Enni Vainio

LHT
Posti Oy

Posti Green

Auta meitä kehittämään Sutta osallistumalla kyselyyn:

is.gd/HoJMY9